

บทที่ ๖

บทสรุป

“เอกซฮิบิเชน” ของสยามได้รับอิทธิพลจากมหกรรมนานาชาติอันเป็นปรากฏการณ์สำคัญของโลกในขณะทีพระเจ้าแผ่นดินสยามทรงดำเนินการปรับเปลี่ยนประเทศให้ทันสมัยตามแบบอย่างของตะวันตก จึงทรงใช้ประโยชน์จาก “เอกซฮิบิเชน” เพื่อสร้าง “ตัวตน” ของสยามให้ปรากฏเป็นรัฐสมัยใหม่ โดยมีพัฒนาการไปตามความรู้ความเข้าใจและพระบรมราโชบายของพระเจ้าแผ่นดิน ตลอดจนประสบการณ์ของข้าราชการและราษฎรที่เกี่ยวข้องกับมหกรรมนั้น

“เอกซฮิบิเชน” พัฒนาขึ้นในโลกตะวันตกและมีความหมายหลากหลายขึ้นอยู่กับมุมมองและความเข้าใจของแต่ละบุคคลที่พิจารณาหกรรมนั้น สำหรับสยามที่ได้เข้าร่วมตั้งแสดงสิ่งของใน “เอกซฮิบิเชน” ที่ต่างประเทศมาตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเลือกสรรสิ่งของมีค่าอันเป็นงานฝีมือของสยาม จัดส่งไปให้ชาวอังกฤษและกงสุลสยามชาวฝรั่งเศสที่ทรงไว้วางพระราชหฤทัยนำไปตั้งแสดงในมหกรรมนานาชาติที่อังกฤษและฝรั่งเศส แล้วพระราชทานให้กับประเทศนั้นเมื่อมหกรรมสิ้นสุดลง กล่าวได้ว่าการดำเนินงานดังกล่าวช่วยประชาสัมพันธ์สยามให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นในประชาคมโลก โดยนำเสนอภาพลักษณ์ว่าสยามเป็นอารยประเทศที่มีวัฒนธรรมสืบเนื่องมายาวนาน อันเป็นการใช้วิธีการของตะวันตกเพื่อประกาศความเท่าเทียมกับชาติตะวันตกในมุมมองของผู้นำสยาม

ในช่วงต้นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สยามได้จัดส่งสิ่งของไปตั้งแสดงในต่างประเทศตามแบบอย่างในรัชกาลก่อนมากเท่าที่จะทำได้ เพราะ “เอกซฮิบิเชน” เป็นปรากฏการณ์ที่กำลังได้รับความนิยมในโลกและนานาชาติประเทศจัดแสดงมหกรรมนานาชาติในบ้านเมืองอยู่เสมอ สยามได้รับเอกสารเชิญให้เข้าร่วมตั้งแสดงสิ่งของอยู่บ่อยครั้งเป็นประจำทุกปี พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงทำความเข้าใจกับ “เอกซฮิบิเชน” จากเอกสารข้อมูลจึงเข้าพระทัยการแสดงนั้น โดยทางทฤษฎี เพราะไม่เคยทอดพระเนตรมหกรรมนานาชาติมาก่อนที่จะเสด็จประพาสยุโรปเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๐ การที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ส่งสิ่งของไปตั้งแสดงในต่างประเทศอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศยุโรปที่กำลังแผ่อิทธิพลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเป็นเจ้าอาณานิคมของดินแดนที่เรียงรายโดยรอบสยาม คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส และเนเธอร์แลนด์ อาจทำให้พิจารณาได้ว่า “เอกซฮิบิเชน” ของสยามในช่วงนี้มีฐานะเป็น “เครื่องมือ” ในการดำเนินนโยบายต่างประเทศเพื่อรักษาทางพระราชไมตรีและเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของสยามในฐานะอารยประเทศ

ประสบการณ์ที่ได้รับจากการส่งสิ่งของไปตั้งแสดงยังต่างประเทศ ทำให้ชาวสยามจัดแสดง “นาเซนแนล เอกซฮิบิเชน” เพื่อสมโภชพระนครครบรอบร้อยปีโดยอาศัยแบบแผนที่เรียนรู้จากเอกสารของต่างประเทศ การแสดงนี้มีฐานะเป็นมหรสพร่วมสมโภชบ้านเมืองในพระราชพิธีสำคัญ เพื่อแสดงกตเวทิตาคุณต่อพระมหากษัตริย์แห่งจักรีบรมราชวงศ์ ผู้ทรงปกครองบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองมาจนครบร้อยปีในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

การที่ชนชั้นนำสยามได้ใช้วิธีเรียกเกณฑ์สิ่งของไปยังหัวเมืองและประเทศราชต่างๆ ตามแบบแผนของรัฐบรรณาการ แล้วตั้งแสดง “นาเซนแนล เอกซฮิบิเชน” เพื่อนำเสนอทรัพยากรอันมั่งคั่งของราชอาณาจักรและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของบ้านเมืองตามแบบอย่างตะวันตก นับเป็นการแสดงฐานะของกรุงเทพฯ และพระเจ้าแผ่นดินสยามในลักษณะที่ใกล้เคียงกับประเทศผู้จัดมหกรรมนานาชาติ เพราะสิ่งที่ตั้งแสดงสะท้อนให้เห็นความยิ่งใหญ่ของราชสำนักที่กรุงเทพฯ เสมือนเป็นเจ้าอาณานิคมภายในราชอาณาจักร ทำนองเดียวกับที่เจ้าอาณานิคมในยุโรปได้จัดมหกรรมนานาชาติเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของตนด้วยการตั้งแสดงผลงานของตน ผลงานของมิตรประเทศและผลงานของประเทศอาณานิคม

“เอกซฮิบิเชน” ของสยามเปลี่ยนแปลงไปเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสยุโรปเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๐ อันเป็นโอกาสให้ได้แสดงพระองค์ในฐานะพระเจ้าแผ่นดินสยามที่ก้าวหน้าทันสมัย ทั้งทำให้ทรงได้รับความรู้เรื่อง “เอกซฮิบิเชน” อย่างกว้างขวาง เมื่อได้เสด็จไปทอดพระเนตร “เอกซฮิบิเชน” นานาชนิดและหลากหลายขนาดในทวีปยุโรป ได้แก่ การประกวดภาพเขียน การแสดงผลงานศิลปะ การแสดงพืชสวน และการแสดงมหกรรมนานาชาติ จึงเข้าพระทัยเรื่อง “เอกซฮิบิเชน” ดียิ่งขึ้น จึงทรงปรับทัศนคติเรื่องการจัดส่งสิ่งของไปตั้งแสดงที่ต่างประเทศ ว่าเป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ว่าสยามเป็นอารยประเทศเช่นเดียวกับชาติตะวันตก และการร่วมแสดงมหกรรมที่กรุงปารีส พ.ศ. ๒๔๔๑ อย่างยิ่งใหญ่มากเป็นการเน้นย้ำความเป็นอารยะของสยามให้เห็นเด่นชัดขึ้น หลังจากการเสด็จไปปรากฏพระองค์ในยุโรปแล้วเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๐

ประสบการณ์ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงได้รับจากการทอดพระเนตร “เอกซฮิบิเชน” ในต่างประเทศ ทำให้ทรงตระหนักว่าหัวใจสำคัญของ “เอกซฮิบิเชน” คือ การเป็นที่ชุมนุมทางการค้า จึงทรงกำหนดวาระของมหกรรมในสยามได้บ่อยครั้งขึ้น เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระราชฐานที่ประทับทางเหนือของพระนครพร้อมทั้งพระอารามหลวงแห่งใหม่ โดยทรงนำแบบอย่างของ “เอกซฮิบิเชน” ที่มีทั้งการตั้งประกวดสิ่งของเพื่อให้ได้รางวัลและการจัดงานออกร้านขายสินค้าและมหรสพ มาปรับให้เข้ากับการจัด “งานวัด” ในสยาม เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดงานนักขัตฤกษ์กลางเดือนอ้าย เป็นเทศกาลรื่นเริงประจำปีของวัดเบญจมบพิตร อาจกล่าวได้ว่ามหกรรมนี้เป็นเสมือน “เครื่องมือ” ที่พระเจ้าแผ่นดินทรงใช้เพื่อ

รวมศูนย์อำนาจไว้ที่พระองค์ด้วยการใช้ศรัทธาทางพุทธศาสนามาหล่อหลอมให้ราษฎรเกิดความผูกพันและภักดีต่อพระเจ้าแผ่นดินมากขึ้น

งานวัดเบญจมบพิตรเป็นมหรหรรรมแบบตะวันตก ที่ปรับให้เป็น “งานวัด” ของไทยอย่างแบบเนียน เน้นการทำบุญและความสนุกสนานในการทำกิจกรรมต่างๆ นับเป็นการระดมทุนจากราษฎรเพื่อร่วมสร้างพระอารามของพระมหากษัตริย์ ในเบื้องต้นได้จัดประกวดเครื่องโต๊ะบูชาแบบจีน ต่อมาจึงได้ตั้งแสดงและประกวดสิ่งของอื่นๆ อีก ส่วนร้านค้าต่างๆ ที่มีทั้งสินค้าต่างประเทศและสินค้านำเข้าในราชอาณาจักรสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองและความก้าวหน้าทันสมัยของบ้านเมือง โดยมีพระเจ้าแผ่นดิน พระบรมวงศานุวงศ์ ขุนนาง พระสงฆ์ พ่อค้าและราษฎร เป็นผู้ตั้งแสดงสิ่งของ เจ้าของร้านค้าและผู้เกี่ยวข้องงาน อันเป็นลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ ผู้คนที่มาเยือนงานวัดเบญจมบพิตรตลอดทั้ง ๕ วัน ทำให้เศรษฐกิจหมุนเวียนในบริเวณนั้นอย่างมาก งานวัดเบญจมบพิตรกลายเป็นงานรื่นเริงที่สำคัญของกรุงเทพฯ และเป็นแบบอย่างของการจัด “เอกซฮิบิเชน” อื่นๆ ในเวลาต่อมา

นอกจากพระเจ้าแผ่นดินจะทรงเป็นผู้จัด “เอกซฮิบิเชน” แล้ว ข้าราชการในกระทรวงเกษตรราธิการผู้รับผิดชอบเรื่องการบำรุงการกสิกรรมของบ้านเมืองเพื่อประโยชน์สุขของแผ่นดินได้ใช้วิธีจัด “เอกซฮิบิเชน” มาช่วยเหลือให้ราษฎรได้พัฒนาพันธุ์ข้าวปลูก อันเป็นการปรับปรุงคุณภาพสินค้าข้าวของสยาม โดยใช้รูปแบบเดียวกับงานวัดเบญจมบพิตร และต่อมาได้ขยายขอบเขตเป็นการแสดงกสิกรรมและพานิชการเพื่อส่งเสริมกสิกรรมทุกชนิด รวมทั้งศิลปหัตถกรรมในท้องถิ่น

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ยังมีการจัดงานวัดเบญจมบพิตรอยู่ในช่วงแรกของรัชกาล แต่ทรงนำรายได้นั้นไปใช้บำรุงกิจการสาธารณประโยชน์ที่ทรงเห็นว่าเหมาะสมในแต่ละปี เช่น การศึกษา การป้องกันบ้านเมือง การให้ความรู้แก่ราษฎรเรื่องการสาธารณสุข นอกจากนี้ ยังทรงใช้พื้นที่ในงานวัดเป็นสถานที่จัดแสดงผลงานและความก้าวหน้าของหน่วยราชการอันเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมือง เป็นการนำแบบอย่าง “นาเชนแนล เอกซฮิบิเชน” มาปฏิบัติสืบต่อ เพราะเจ้าของร้านค้าหลายร้านใน “งานวัด” ได้จัดแสดงผลงานของหน่วยราชการต่างๆ เช่น กรมรถไฟหลวง กรมไปรษณีย์ โทรเลขและโทรศัพท์ หอพระสมุด เป็นต้น

ต่อมา เมื่อกระทรวงธรรมการได้จัดแสดงศิลปหัตถกรรมนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสนใจงานศิลปหัตถกรรมในท้องถิ่น อันจะเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองสืบต่อไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดการแสดงนั้นพร้อมกับงานวัดเบญจมบพิตรด้วย การที่ทรงโปรดให้ผนวก “เอกซฮิบิเชน” ของหน่วยราชการ อันจะเป็นประโยชน์แก่ราษฎรในด้านต่างๆ มาจัดพร้อมกันกับงานวัดของหลวงนั้นเป็นการเพิ่มความรู้ที่ราษฎรควรจะได้รับ แทรกเพิ่มเข้าไปในความบันเทิงที่ราษฎรคุ้นเคย ดังนั้น “งานวัดของหลวง” ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงนำ

รูปแบบการแสดงสิ่งของและความบันเทิงในมหรรรรมของต่างประเทศ มาผนวกเข้ากับการออกกร้านขายสินค้าในงานวัดเนื่องในโอกาสนักขัตฤกษ์ จึงค่อยๆ ปรับรูปแบบได้ใกล้เคียงกับ “เอกซฮิบิเซน” ในต่างประเทศมากขึ้น เมื่อมีการตั้งแสดงผลงานของหน่วยราชการต่างๆ เพื่อให้ความรู้ที่ทันสมัยทันสมัยให้กับราษฎรที่เข้ามาเที่ยวชมงาน รวมทั้งการแข่งขันกีฬาสมัครเล่น คือ กีฬาบิลเลียด เช่นเดียวกับที่มีการแข่งขันกีฬาใน “เอกซฮิบิเซน” ที่ต่างประเทศ ในเวลาต่อมา เมื่อมีการย้ายสถานที่จัดมหรรรรมดังกล่าวออกจากเขตพระอาราม จึงโปรดให้เรียกชื่อการแสดงนั้นให้สอดคล้องกับฤดูกาลที่จัดงานรื่นเริงนั้นว่า “งานฤดูหนาว”

“เอกซฮิบิเซน” ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว นับเป็น “เครื่องมือ” ที่พระเจ้าแผ่นดินทรงมอบหมายให้ข้าราชการใช้สร้างให้สยามเป็น “รัฐสมัยใหม่” ด้วยการแสดงผลงานของหน่วยงานและกระจายความรู้เพื่อพัฒนาสินค้ากิจกรรมไปให้ราษฎรได้รับทราบและปฏิบัติตาม อันจะนำไปสู่การสร้างรายได้ให้กับราษฎรและบ้านเมือง ในเวลาต่อมา ข้าราชการในหัวเมืองได้นำแบบอย่างของ “เอกซฮิบิเซน” เพื่อส่งเสริมกิจกรรม หัตถกรรมและพานิชการ ในงานวัดเบญจมบพิตรและงานฤดูหนาวไปจัด นับเป็นการกระจายความเจริญของบ้านเมืองออกไปให้ราษฎรในเขตภูมิภาคได้รับทราบ “เอกซฮิบิเซน” จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าแผ่นดินทรงส่งต่อให้ข้าราชการจัดการ เพื่อช่วยให้ราษฎรมีการพัฒนาก้าวหน้าขึ้นทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม อันเป็นการกระจายความรับผิดชอบในการสร้างความเจริญให้แก่บ้านเมืองจากพระเจ้าแผ่นดินไปสู่ข้าราชการลำดับต่างๆ ที่อาจนำไปสู่การปกครองตนเองในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้

แม้ว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจะทรงแบ่งพระราชภาระในการจัด “เอกซฮิบิเซน” ไปให้ข้าราชการร่วมรับผิดชอบ แต่ภาวะวิกฤตในบ้านเมืองที่มาจากภัยธรรมชาติ ผลกระทบจากมหาสงครามในยุโรป และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของบ้านเมืองให้ทันสมัยตามแบบอย่างของตะวันตก ทำให้ทรงใช้ “เอกซฮิบิเซน” มาช่วยฟื้นฟูบ้านเมืองเหมือนกับต่างประเทศ ในขณะนั้น โดยทรงประกาศวาระสำคัญที่เสด็จอยู่ในราชสมบัติได้เสมอกับพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย เป็นวัตถุประสงค์ของ “สยามรัฐพิพิธภัณฑ” ในสวนลุมพินี ที่จัดขึ้นในวาระครบรอบที่สำคัญของพระเจ้าแผ่นดินเช่นเดียวกับการจัด “นาเชนแนล เอกซฮิบิเซน” ในการสมโภชพระนครครบรอบร้อยปี นับเป็นความพยายามที่จะสร้าง “สยามรัฐ” ให้เป็นรัฐสมัยใหม่ โดยระดมความสามัคคีของชนทุกชั้นในบ้านเมืองเพื่อร่วมกันรวบรวมและจัดแสดงให้เห็นทรัพยากรและความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมือง อันเป็นการให้ความรู้โดยละเอียดเกี่ยวกับสยามในทุกด้าน จึงเป็นการสร้างเกียรติภูมิให้แก่ชาวสยามผู้ไม่รู้จักบ้านเมืองของตนเองอย่างแท้จริง ให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรและความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองที่ทันสมัยไม่แพ้นานาชาติอื่นๆ ทั้งยังเป็นประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์เรื่องราวของสยามให้กับนักลงทุนและนักท่องเที่ยวชาว

ต่างประเทศ ที่จะนำเงินเข้ามาใช้จ่ายในสยามอีกด้วย “สยามรัฐพิพิธภัณฑน์” จึงเป็นความพยายามที่จะพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจในภาวะที่บ้านเมืองประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ

หากเปรียบเทียบจำนวนและชนิดของธุรกิจที่จัดแสดงใน “นาเซนแนล เอกซฮิบิเชน” กับธุรกิจที่ร่วมในการจัดแสดง “สยามรัฐพิพิธภัณฑน์” ที่มีมากมายและหลากหลาย จะสังเกตเห็นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกรุงเทพฯ ตามแบบอย่างตะวันตกได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ “สยามรัฐพิพิธภัณฑน์” ใน “สวนลุมพินี” ยังแสดงให้เห็นความพยายามที่จะสร้างสถานที่สาธารณประโยชน์ ณ เขตชานพระนครด้านทิศใต้ อันเป็นย่านธุรกิจของชาวต่างประเทศ สะท้อนให้เห็นความเจริญทางกายภาพที่แผ่ขยายออกมาจากคลองผดุงกรุงเกษมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตลอดจนเครือข่ายถนนและสะพานที่เชื่อมพระบรมมหาราชวังเข้ากับพระราชวังดุสิตในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทางด้านทิศเหนือ และเชื่อมเข้ากับวังสวนสระประทุมในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ จนเห็นได้ว่าความเจริญของกรุงรัตนโกสินทร์ที่มีศูนย์กลาง ณ เกาะรัตนโกสินทร์นั้น ได้แผ่ออกไปเป็นปริมณฑลโดยรอบอย่างบริบูรณ์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อได้สร้างความเจริญไปบรรจบกับชานพระนครด้านทิศใต้ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงวางรากฐานไว้ แต่ความเจริญนั้นมิได้เกิดจากการสร้าง “วัง” เหมือนกับสองรัชกาลก่อน หากเป็นการสร้างสาธารณูปโภคเพื่อประโยชน์ของมหาชนทางตอนใต้ของคลองผดุงกรุงเกษม ได้แก่ สถานีรถไฟกรุงเทพฯ และราชธานีไฮเต็ล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานเสาวภา โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และสวนลุมพินี อันเป็นสวนสาธารณะเอนกประสงค์ที่จะใช้จัดแสดง “เอกซฮิบิเชน” ของพระนครในทำนองเดียวกับที่สวนสาธารณะเวมบลีย์ ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เป็นต้น

“เอกซฮิบิเชน” ในสยามเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าสยามได้พัฒนาเป็นรัฐสมัยใหม่ แม้ว่า “สยามรัฐพิพิธภัณฑน์” ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจะได้ออกยกเลิกไปเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตก่อนกำหนดการเปิดงานด้วยเหตุผลหลายประการ รวมทั้งการก่อสร้างสวนลุมพินี แต่การยกเลิกนั้นไม่ได้เกิดจากการจัดเตรียมจัดแสดงสิ่งของเนื่องจากหน่วยราชการต่างๆ มีความเชี่ยวชาญพอที่จะจัดแสดงสิ่งของตามแผนการที่ออกแบบไว้ได้ เพราะ “สยามรัฐพิพิธภัณฑน์” เป็นผลรวมของ “เอกซฮิบิเชน” ต่างๆ ที่เคยจัดให้มีขึ้นในสยาม นับแต่ “นาเซนแนล เอกซฮิบิเชน” ณ ท้องสนามหลวง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๕ เป็นต้นมา ด้วยเหตุนี้ การศึกษาเรื่อง “เอกซฮิบิเชน” ของสยามจึงเป็นความพยายามที่จะเข้าใจประวัติศาสตร์สยามในช่วงการปฏิรูปประเทศให้ทันสมัยตามแบบอย่างของตะวันตก อันเป็นช่วงเวลาที่ชนชั้นนำสยามพยายามนำเสนอภาพลักษณ์ของสยามที่ทันสมัยภายใต้การปกครองอันสงบสุขของพระเจ้าแผ่นดินผู้ทรงมีบุญบารมี โดยมองผ่านกิจกรรมสำคัญของโลกในขณะนั้นที่มีอยู่ในสยาม